

zem na to, že výživa stěžovatelčina v době povolání nebyla podstatně závislou na pracovním příjmu synovu.

Nebyly tedy zachovány formy řízení, jak výše o nich je řeč; porušením jich byla znemožněna neb aspoň značně stížena obrana stěžovatelčina, a slušelo proto naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 6 zákona o správním soudě.

Č. 673.

Zabírání bytů: * Místnost živnostenskou, která následkem povolání majitele k službě vojenské po dobu jeho nepřítomnosti sloužila k účelům obytným, nelze zabrati dle § 8 č. 4 zák. byt., když majitel nyní jí opět používá k jejím bývalým účelům.

(Nález ze dne 21. ledna 1921 č. 584.)

Věc: Alois a Magdaléna M. v Kolíně (adv. Dr. B. Ciller z Prahy) proti okresní správě politické v Kolíně o zabránění místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

O stížnosti uvážil nejvyšší správní soud toto:

Naříkané rozhodnutí opírá se o ustanovení bodu 4 § 8 bytového zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. a odůvodněno jest zjištěním, že jedná se o místnosti, které byly odňaty účelům obývacím.

Ježto § 8, č. 4 bytového zákona odvolává se na ustanovení § 3, č. 4, lze za místnosti odňaté obývacím účelům bez úředního povolení pokládati jen ony, u nichž takového povolení dle nařízení ze dne 28. března 1918 č. 114 ř. z. a v daném případě dle nařízení místodržitele pro Čechy ze dne 17. října 1918 č. 79 z. z. třeba bylo. Úřad, aby mohl použiti zabíracího důvodu v § 8 č. 4 bytového zákona uvedeného, musí tedy zjistiti, že místnosti, jež zabrati hodlá, byly dříve místnosti obytné, že účelům těmto byly odňaty a to již za platnosti výše citovaného nařízení, že k provedené změně bylo zapotřebí povolení úřadu (§ 2 cit. nař.) a že uděleno nebylo.

V daném případě stěžovatel namítal, že místnost zabraná byla jím za místnost živnostenskou určena a po léta užívána a že jen přechodně, když konal službu vojenskou, byla užívána k obývání. Okolnosti tyto však nijak vyšetřeny nebyly, poněvadž žalovaný úřad vycházel z názoru, že nezáleží na momentu přechodnosti takového užívání, nýbrž že jediné rozhodnou okolností jest, že místnost v poslední době byla obývána a že v ní jsou kamna.

Názor tento jest však mylný. Stejně jako dílna po čas vojenské služby majitele prázdná zůstává místností živnostenskou, tak i dílna jen z důvodu nucené nepřítomnosti majitele a nemožnosti provozu živnosti pouze po dobu této překážky dočasně za ubikaci vojenskou a potom jen přechodně k obývání pronajatá, nemůže tím pozbyti své povahy původní a státi se místností k obývání sloužící ve smyslu § 8 č. 4 cit. zák. a nelze

tudíž dle § 8 č. 4 zabrátil dílnu, které přes válku následkem povolání majitele nebylo používáno k účelům živnostenským, nýbrž byla přechodně pronajata k obývání a které po uprázdňení opět se používá k jejímu bývalému účelu.

Ježto následkem mylného názoru nebyly vyšetřeny okolnosti, uvedené stěžovatelem a pro právní posouzení věci rozhodné o určení a užívání zabrané místnosti, bylo naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 7 zákona o správním soudě.

Č. 674.

Vyživovací příspěvek: * Za účinnosti zákona ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. nepřísluší dětem, které se narodily později, než nemanželský otec nastoupil vojenskou službu, nárok na vyživovací příspěvek.

(Nález ze dne 22. ledna 1921 č. 693.¹⁾)

Prejudikatura: srovn. nál. č. 391 a 572.

Věc: Právní ochranné oddělení zemského nalezince v Praze v zastoupení nezl. Jiřího K. proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost, pokud se týká nároku za dobu od 16. června 1919 (dne narození dítěte) do 31. října 1919; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím odmítnut byl nárok Jiřího K., narozeného 16. června 1919, nemanželského syna Vojtěcha P., jenž v roce 1915 nastoupil činnou službu vojenskou, v souhlasu s první instancí z důvodu, že není tu předpokladů § 2 zákona z 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n.

O podané stížnosti nejvyšší správní soud uvážil:

Jak v administrativním řízení, tak i ve stížnosti k tomuto soudu uplatňován nárok na výživné pro nezl. Jiřího K. zcela všeobecně a tudíž za celou dobu od jeho narození, t. j. od 16. června 1919. Pro posouzení existence nároku toho dlužno tedy rozeznávat dvě období: první od narození dítěte až do 1. listopadu 1919, kdy nabyt účinnosti nový zákon z 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n., a druhé od 1. listopadu 1919 na dále. V prvním období je pro materiální posuzování nároku rozhodným zákon z 27. července 1917 č. 313 ř. z., jenž v odst. 3. § 2 poskytuje nárok na výživné, předpokládajíc ohrožení jejich výživy, těm, kdož proti povolanému mají zákonný nárok na alimentaci podle všeobecného zákona občanského bez ohledu na to, zda výživa jejich byla na povolaném závislou v době, kdy tento nastoupil činnou službu vojenskou, čili nic. Pokud tedy žalovaný úřad posuzoval uplatňovaný nárok i za toto první období podle zákona z 23. září 1919 č. 530 a zamítl jej, aniž zkoumal, zda nejsou tu dány podmínky nároku podle § 2, odst. 3 zákona z 27. července 1917 č. 313 ř. z., bylo naříkané rozhodnutí jako nezákonné zrušiti.

¹⁾ Stejně i v dalších nálezech (na př. ze dne 29. ledna 1921 č. 1133).